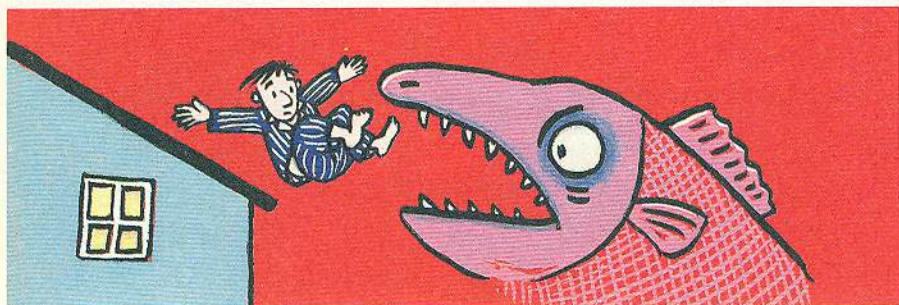

Робертові вже добряче набридло бачити сні. «Що б мені не наснилося, я й далі залишаюся таким же дурним, як був», — казав він собі.

Наприклад, уві сні його часто ковтала велика потворна риба, яка мала зовсім неапетитний вигляд, і щоразу, коли до цього доходило, йому в ніс ударяв ще й жахливий сморід. Або ж він з'їжджав нескінченною совганкою кудись униз. І скільки б він не кричав: «Стоп!» або «Допоможіть!» — нічого не допомагало: він спускався чимраз швидше, аж доки прокидався, увесь вкритий холодним потом.

Інша неприємність траплялася, коли в нього раптом з'являлось якесь сильне бажання, — наприклад, отримати перегоновий велосипед, що мав би принаймні двадцять вісім передач. Тоді Робертові снилося, що велосипед кольору ліловий металік уже в підвалі. Цей сон був надзвичайно чітким. Омріяна машина стояла ліворуч від полиць із вином, і Роберт бачив навіть послідовність цифр на замку — 12345. Це він міг запам'ятати без проблем! Посеред ночі Роберт прокидався, у напівсні підступав до полиці з ключами, знаходив потрібний ключ, спускався в піжамі до підвалу — і як ви думаєте, що він бачив обіч полиць із вином? Дохлу мишу. Це був обман! Надзвичайно підлий виверт.

Поволі Роберт навчився боронитися від цих неприємностей. Ледве йому починав снитися один з таких снів, як він миттю собі думав, навіть не збираючись прокидатися: «Це знову та сама потворна стара риба. Я достеменно знаю, що буде далі. Вона мене проковтне. Але ж зрозуміло, що йдеться про рибу, яка мені наснилася, тож і проковтнути вона мене може тільки уві сні, а не насправді». Або думав так: «Ось я знову з'їжджаю донизу, із цим нічого не вдієш, я не можу зупинитись, але я й не *насправді* з'їжджаю».

А щойно в його сні з'являвся велосипед або ж комп'ютерна гра, яку він дуже хотів мати, — це все опинялось на відстані простягнутої руки, поряд із телефоном. Тут Роберт уже точно знав, що його знову намагаються обдурити, і не звертав на велосипед аніякісенької уваги. Просто залишав його стояти на місці. Та хоч як хитро він поведився, це все однаково його дратувало, тому він не любив говорити про свої сні.

Аж поки одного дня в цих снах не з'явився числовий чорт.

Роберт тішився бодай з того, що йому наснилася не голодна риба й не нескінченна совганка, якою доводиться з'їжджати вниз із дуже високої та хиткої вежі. Замість цього уві сні він опинився на галявині. Дивно було лише

те, що трава була настільки висока, що сягала Робертові до плечей і до голови. Він озирнувся довкола й побачив просто перед собою старого чоловічка завбільшки із цвіркуна. Дідок похитувався на щавлевому листочку й дивився на Роберта своїми блискучими очима.

— Хто ти такий? — запитав Роберт.

Чоловічок відповів йому незвично гучним голосом:

— Я числовий чорт!

Але Роберт не збирався дозволяти такому крихітному створінню поводитися надто зухвало.

— По-перше, — сказав він, — ніяких числових чортів не існує.

— Он як! Тоді чому ти розмовляєш зі мною, якщо мене не існує?

— А по-друге, я ненавиджу все пов'язане з математикою.

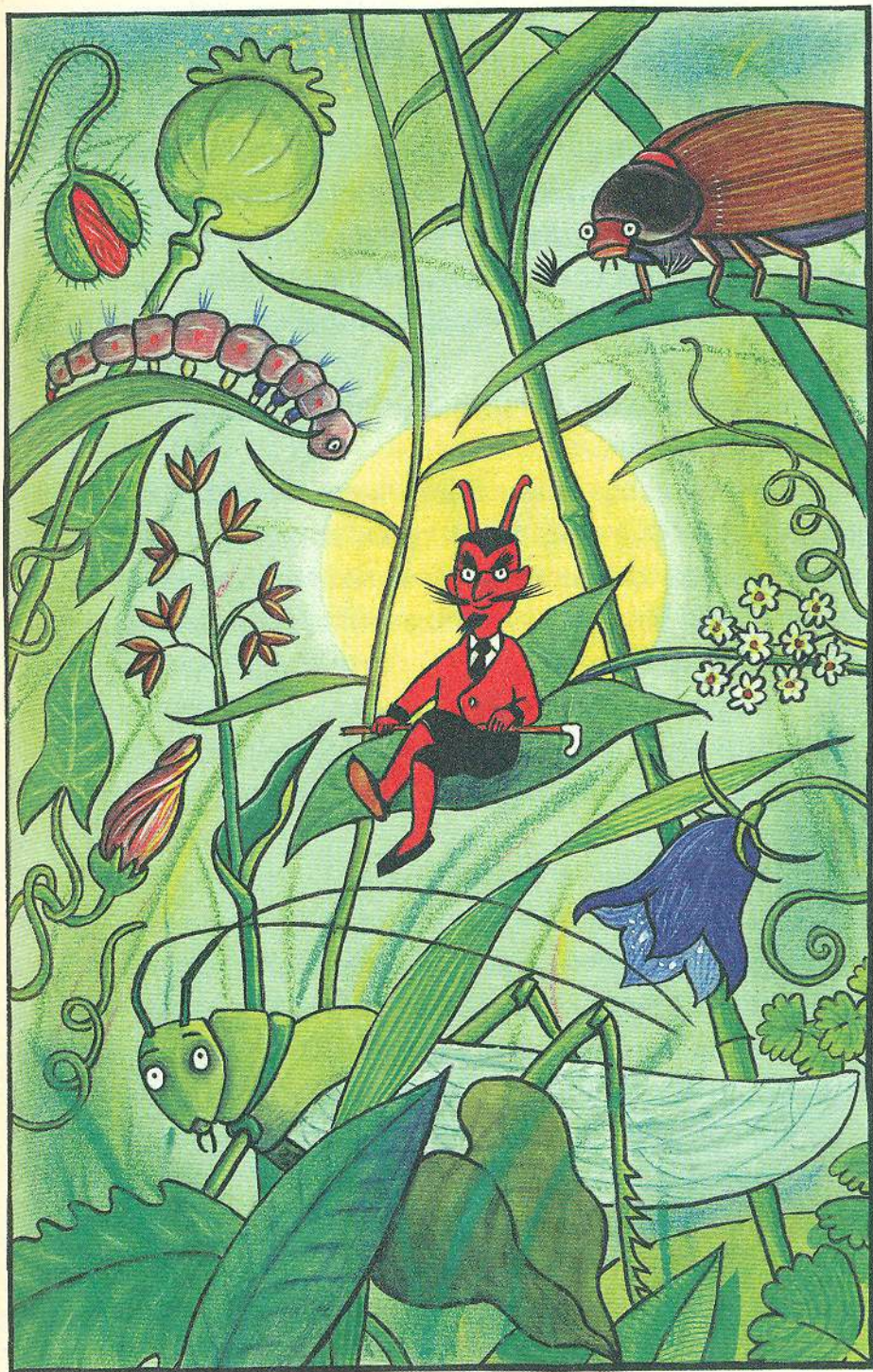
— Чому?

— «Якщо два пекарі за шість годин спечуть 444 кренделі, то скільки часу треба буде п'яти пекарям, щоби спекти 88 кренделів?» — це справжнісінька нісенітниця, щось гірше навіть важко собі уявити, — не вгавав Роберт. — Найдурніший спосіб убивати час. Тож іди геть! Тікай від мене!

Числовий чорт елегантно зістрибнув зі свого щавлевого листочка на землю й сів поряд з Робертом, який на знак протесту вмовився у траві, що була заввишки з дерева.

— Звідки ти взяв цю історію з кренделями? Мабуть, зі школи?

— Ну, а звідки ж іще, — сказав Роберт. — Доктор Бокель — цей початківець, який викладає у нас математику, — постійно голодний, хоч уже й дуже товстий. Йому, певно, думається, ніби ніхто не помічає, як він щоразу

Роберт побачив дуже старого чоловічка завбільшки десь із цвіркуна, який гойдався на щавлевому листку і спостерігав за хлопцем своїми блискучими очима.